

Solmayı Ben Dilemedim

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 18 Ağustos 2019

Bir yadsımanın şafağında öykündüğüm kadarım...
Sadece öykündüğüm.

Gücümden tırtıklanan bir lades belki de
Minvalinde mevsimin
Göğün devindiği o soluk rahle...
Elbette var izahı renklerin ve coşkunun;
Kıpraşan bir iniltide yenik düşen her rengin de azameti
Dillenirken şiirin öznesinde.

Şair gibi yarımından fazla iken bütün
Belki de hikâyenin kundakladığı o soluk kahraman
Ne bir piyesin başı
Ne de pantomim
Göğün saltanatı dillenir de dillenir
Geceyi temsilen fitratın gizeminde
Aşk ve hüznü direten yarım bir cümle.

Kapışan öznenin asaleti
Kımıldayan ayak sesi
Oysaki ufku da soldurmuşum ben güneşi.
Tanrım, bu nasıl bir minval?
Göğün odaklı gözlerinde esaretin
Vakur yetilerin de büyüyen sesi
İzah edebildiği kadar şiirin
Gerçi var da çok çok ötesi.

Kayıtsızlığın zincirine dolanan bir güfte
Bayat imgelerin şiir dışı münasebeti
Terennüm yüklü her renkte göğün teğet geçen
Vakur ve yalnız mavi.

Şimdimi sağaltıyorum
Yarına değin kalırsa gücüm...
Aşka biat bir özne

Belki de kavuşulmazlığın yenilgisi
Demlenirken hece hece
Örtüsünde düşlerin kanıksadığın laneti
Bir nebze de olsa
Görmeyi ertelediğin gerçeklerin solgun sureti.

Oysaki nasıl da mutluyduk biz
Defalarca solan güneşe ağıtlar yaktığımız
Kondüğüm matem her kırıntısında
Sahip çıktığım nefesime ve nefsim
Solmayı da ben dilemedim tek gecede.

Azap yüklü ve muhatabım soylu bir şecere
Kayıt altına aldığım renklerin doğasında
Tapındığım beyaz ve masumiyetin sadık neferi
İllet bir karede solsam da günden güne...